Haskó Györgyi (1932-)

Haskó Györgyi 1945 után lett a Vörösmarty cserkészcsapat tagja.

Gombocz Eszter interjúja Haskó Györgyivel

H. Gy. A szüleim mindig megengedték, hogy odacsődüljön a lakásunkba az ifjúság. Nálunk, a Paulai 12. szám alatti lakásunkban rengetegszer volt iszonyú mennyiségű gyerek. Fiúk, lányok vegyesen. Én a háború után közvetlenül kerültem be a csapatba. 13 éves voltam, amikor felszabadultunk. Az iskolából hazamentünk, lecsaptuk a táskát, valamit ettünk, és este kerültünk haza. Az egész életünk ott zajlott.

G. E. Azt mondtad, az egész későbbi életedet meghatározta a cserkészet.

H. Gy. Teljesen. A férjemet is ott szedtem össze.

G. E. Mi volt a csapat összetartó ereje?

H. Gy. Egyrészt óriási fegyelem volt, rend volt. Rengeteget kellett produkálni. Volt egy őrsi ülés, ahol kiosztották, hogy a következő alkalommal, erről és erről tartasz egy beszámolót. Aki otthonról nem hozott [műveltséget], az itt értelmiségivé vált, műveltté vált. Megtanult felszólalni, előadni. Mindenünk volt a csapat. Minden hétvégén túráztunk, nyáron nyári tábor, télen téli tábor. A téli egy, a nyári két hetes volt. Nyáron az akkori sátrakban voltunk, de nem ilyen elegáns sátrakban, mint amilyen most van.

G. E. Árva gyerekek is kerültek a cserkészetbe?

H. Gy. Nem.

G. E. De csonka családokból igen?

H. Gy. Az biztos, mert az apák vagy anyák nem jöttek vissza. Lehet, hogy voltak, de ez nem volt téma. Minden időnket ott töltöttük.

G. E. Ki volt a vezető?

Szabolcsi farkaskölyköket avat!